

منطقه ندارند.

ج) حالت نه تقابل و نه همکاری و تأثیر آن بر منافع ملی ایران: در این گزینه ناتو و شانگهای اختلافات چندانی ندارند و با همدیگر به تقابل نمی‌پردازند، در نتیجه ممکن است در بعضی موارد با همدیگر همکاری داشته باشند، در این صورت بر ایران تأثیر منفی خواهد گذاشت. اثرات منفی آن این است که در صورت همکاری ناتو و سازمان همکاری شانگهای حتی در مقیاس کوچک باعث خواهد شد که بر انزوای بیشتر ایران افزوده شود و ایران خود را در منطقه تنها احساس کند، در نتیجه تاحدودی از حمایت‌های چین و روسیه در قبال ایران کاسته خواهد شد.

چ) همکاری‌های میان ناتو و سازمان همکاری شانگهای: باتوجه به جهانی‌شدن تهدیدات و به‌خصوص تهدیدات تروریسم و همکاری روسیه با آمریکا و ناتو در قالب طرح صلح، زمینه لازم برای همکاری بین سازمان شانگهای و ناتو شکل خواهد گرفت. در این مورد استدلال می‌شود که باوجود زمینه‌های مناقشات یادشده در آسیای مرکزی بین ناتو و شانگهای، آمریکا و ناتو از یک طرف، روسیه و چین و در واقع شانگهای از سوی دیگر دارای نگرانی‌های مشترکی نیز هستند که می‌تواند زمینه مصالحه و همکاری این دو جبهه را فراهم کند. محور این مصالحه وجود تهدید مشترکی به نام تروریسم، مواد مخدر و جنایت‌های سازمان‌یافته است، که برای دوطرف تهدیدی غیرقابل تحمل محسوب می‌شود. چنانچه در ماه‌های اخیر نیز بارها از سوی مقامات ناتو، روسیه و چین و شانگهای برای همکاری و همیاری برای پایان جنگ افغانستان فراخوانده شده‌اند. به نظر می‌رسد چین به این گفت و گوها علاقه‌مندتر است و روسیه به هدایت این همکاری‌ها مصر است. ایجاد گفت و گوی رسمی با سازمان همکاری شانگهای ممکن است به تقویت نقش ناتو در کشورهای آسیای مرکزی کمک کند. با این حال، ناتو فاقد روابط رسمی با سازمان همکاری شانگهای یا چین است. مباحث منطقه‌ای چون توسعه اجتماعی و اقتصادی، بهره‌برداری انرژی، مبارزه با تروریسم و مهار قاچاق مواد مخدر، کنترل تسلیحات کشتار جمعی. همکاری در مدیریت